

Што би се рекло, дигла се таблоидна кука и мотика због заједничких фотографија глумца Драгана Гагија Јовановића и министра за јавна улагања Дарка Глишића, а слично је прошао и глумац Тихомир Тика Станић, који се, такође, фотографисао са Глишићем.

По опробаном рецепту, таблоиди су фотографије искористили да укажу на наводно лицемерство двојице глумаца, посебно Драгана Гагија Јовановића, свдећи причу на једноставан наратив – јавно је против власти, а приватно је близак људима из власти.

Информер, без видљиве независне потврде, фотографије повезује и са наводним ветом на Јовановићево име за студентску листу.

Фотографија са Глишићем тако је постала нови повод за нападе на глумца којег је исти таблоид, пре него што је подржао студенте, називао „славним глумцем“, да би га потом

називао „блокадерским клоном“, насилником и другим погрдним именима.

Сами глумци, међутим, не виде чему драма због фотографија.

Тихомир Тика Станић потврдио је за Данас да се фотографисао са Дарком Глишићем.

– Ја сам играо у серијама „Камионџије“ и „Бранилац“, које су снимане на Убу, и то је нормалан однос са неким ко је указао гостопримство – каже Станић за Данас, додајући да је на фотографији, како се и види, у костиму.

Драган Гаги Јовановић за Данас објашњава да је до његовог сусрета са Глишићем дошло због проблема који су становници Гардоша имали са урушавањем улице.

Каже да је у животу два пута тражио помоћ политичара и да је оба пута разлог био Гардош.

– Први пут 2006. године, када је надошао Дунав и почела да се урушава Чунарска улица. Пошто сам играо тенис са Ненадом Богдановићем, који је тада био градоначелник Београда, позвао сам га да помогне, пошто Општина Земун ништа није хтела да предузме. Постојала је опасност да падне добар део Гардоша заједно са црквом. И, не само што је обезбедио ту улицу, него је и онај део кеја од Венеције до Радецког направио Ненад Богдановић. Притом, нема тамо ниједна табла, али добро – прича Јовановић.

Други пут, каже, проблем је поново било урушавање на Гардошу.

– У мојој улици. И комшије и сви ми покушавали смо у општини да решимо проблем, писали смо петиције, а општина и град нису била заинтересовани. Нема везе што ће тамо неко да поломи врат – каже Гаги, додајући да су се у урушеној улици играла и деца.

Тада су му, каже, рекли да постоји „неки човек са Уба“ који га обожава и који би могао да помогне.

– Кад су ми рекли да нема ништа од општине, него да има тамо неки човек са Уба који мене обожава и да он може све да заврши, ја сам отишао код њега на Уб – објашњава.

Тај човек био је Дарко Глишић.

– Он је мени прво рекао да је велики даса и да га сви тамо у селу зову Драгче – прича Јовановић кроз смех.

Када га је Глишић питао да се фотографишу, Јовановић каже да му је поставио једно питање.

– Питао сам га: „Да ли ти можеш мирно да спаваш, да ли си поштен или неки лош човек?“ Рекао сам му: „Нећу да се сликам са тобом, пошто знам да си политичар, а са њима се не сликам. Али ако си поштен, онда нема проблема.“ И он ми каже: „Јесам. Поштен сам.“ Ја рекох: „Добро“, и онда смо се сликали – препричава Гаги.

Додаје да је том приликом Глишићу отворено рекао шта мисли о власти, њеним потезима, али и о његовом шефу.

– Не могу свега ни да се сетим, али знам да су ми тада родитељи Немање Матића дали дрес који ми је он послао. Тако да је једна слика настала код позоришта, а друга у кафани на фудбалском стадиону.

Проблем због којег је тражио помоћ, каже, на крају је решен.

– После тога су направили и степениште које је било урушено и које иде горе према кули. Прилично је лепо урађено, у духу те културно-историјске целине – каже Јовановић.

Сећа се и да му је Глишић тада, говорећи о Горану Весићу, кроз шалу рекао:

– Ма, ја се само намрштим, он се тресе.

Јовановић подсећа и на нешто што се у читавој причи о фотографијама, како каже, занемарује – да глумцима непрестано прилазе људи који желе да се фотографишу са њима.

– Ја сам глумац, можда сам се сликао и са неким убицама, а да то не знам. А Глишића сам питао, пошто је политичар: „Да ли ти мирно спаваш, јеси ли поштен човек?“ Он је рекао да јесте и ја рекох: „Ајде онда.“

Посебно му је, каже, бесмислена прича о наводном вету на његово име за студентску листу.

– Не постоји већи критичар мене од мене самог. Ја једини себе могу да ветирам. Не може нико да оцењује моје људске особине, и то после 60 лета. Тако да је све то безвезе и те приче су безвезе. Наравно, то је и добро зато што су се усмерили на погрешног човека. Можда они мисле да ћу ја да се бавим политиком, ко зна – закључује кроз смех Драган Гаги Јовановић.

(Данас)